

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη απούλοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2022.06.27 13:38:32 EEST, Η Γραμματέας: ΧΕΝΙ ΔΙΜΟΡΟΥΛΟΥ

Αριθμός Απόφασης
6155 /2022

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Πάνου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Μπρουσοβάνα Σταυρούλα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 4 Φεβρουαρίου 2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «Τράπεζα Eurobank Ergasias Ανώνυμη Εταιρεία» και τον διακριτικό τίτλο «Eurobank Ergasias», πρώην «Τράπεζα EFG Eurobank Ergasias Ανώνυμη Εταιρεία» και τον διακριτικό τίτλο «Eurobank Ergasias», η οποία εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Όθωνος, αριθμός 8, με Α.Φ.Μ. 094014250, για τον εαυτό της και ως διαχειρίστριας της τιτλοποιημένης απαίτησης της εταιρείας THEMELEION IV MORTGAGE FINANCE PLC η οποία εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο, διά της πληρεξουσίας της δικηγόρου δικηγόρο του δικηγόρικού συλλόγου Αθηνών (Α.Μ. ΔΣΑ η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ:

η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο, δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Μιχαήλ Κούβαρη, δικηγόρο του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών (Α.Μ. 31778), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις, 2) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αμερικής αρ. 4, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο, 3) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σταδίου αρ. 40, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο και 4) κάτοικο

Αττικής, οδός αρ. ο οποίος δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο.

Η εφεσίβλητη ζήτησε να γίνει δεκτή η από 16-12-2014 και με αριθμό εκθ. καταθ. 29-12-2014 αίτησή της ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Το Ειρηνοδικείο Αθηνών με την υπ' αριθμ. /23-1-2019 οριστική απόφασή του, δέχτηκε την αίτηση. Κατά της ως άνω απόφασης, η εκκαλούσα, άσκησε την από 3-3-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών ΓΑΚ και ΕΑΚ /2019 και στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου ΓΑΚ /2019 και ΕΑΚ /2019 έφεση, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 762 ΚΠολΔ, που ρυθμίζει την παθητική νομιμοποίηση της έφεσης κατά των αποφάσεων ο, οποίες εκδίδονται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, «αν περισσότεροι έλαβαν μέρος στην πρωτόδικη δίκη, η έφεση που ασκεί ένας από αυτούς απευθύνεται κατά των άλλων ή των καθολικών διαδόχων ή των κληροδόχων τους». Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 760 εδ. α'

Κ.Πολ.Δ., το άρθρο 748 Κ.Πολ.Δ. εφαρμόζεται και στα ένδικα μέσα, σύμφωνα δε με τη διάταξη της §3 εδ.α' του άρθρου αυτού, το Δικαστήριο που είναι αρμόδιο να δικάσει το ένδικο μέσο, κατά απόφασης που εκδίδεται κατά την εκούσια δικαιοδοσία, μπορεί να διατάξει την κλήτευση τρίτων που έχουν έννομο συμφέρον από τη δίκη. Από τις πιο πάνω διατάξεις συνάγεται ότι το ένδικο μέσο κατά απόφασης που εκδίδεται κατά την εκούσια δικαιοδοσία, πρέπει μεν να απευθύνεται κατά όλων εκείνων που έλαβαν μέρος στη δίκη κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, πλην όμως το Δικαστήριο, που είναι αρμόδιο να δικάσει το ένδικο μέσο, μπορεί, σύμφωνα με την ως άνω διάταξη του άρθρου 748 § 3 Κ.Πολ.Δ., να επιβάλει την κλήτευση τρίτων που έχουν έννομο συμφέρον από τη δίκη, επομένως και του διαδίκου που είχε λάβει μέρος στη δίκη κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά του οποίου δεν απευθύνεται το ένδικο μέσο (Ολ.Α.Π. 6/1999 Ελλ. Δ/νη 1999.274, Α.Π. 589/2001 Ελλ. Δ/νη 2002.422, Α.Π. 491/1999 Ελλ. Δ/νη 1999.1035 και 1078, Εφ.Αθ. 2784/2011 ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 6399/2006 Ελλ. Δ/νη 2008.551, Εφ.Αθ. 8561/2004 Ελλ. Δ/νη 2005.870). Έπεται ότι και επί ενδίκων μέσων κατ' άρθρο 14 του Ν 3869/2010, αν το ένδικο μέσο δεν απευθυνθεί κατά όλων των διαδίκων που έλαβαν μέρος στη δίκη στον προηγούμενο βαθμό, το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται αυτού μπορεί να επιβάλει την κλήτευση όποιου έχει έννομο συμφέρον από τη δίκη και ως εκ τούτου και του διαδίκου που έλαβε μέρος στη δίκη κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά του οποίου δεν απευθύνθηκε το ένδικο μέσο (Ι. Βενιέρης σε Ι. Βενιέρη/Θ. Κατσάς, Εφαρμογή του Ν 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα, εκδ. 2016, §1506, σ. 655), ενώ, κατ' άλλη άποψη, δεν θεμελιώνεται τέτοια διακριτική ευχέρεια, αλλά υποχρέωση του Δικαστηρίου (Ν. Κατηφόρης, Η Δικονομία της Ρυθμίσεως Οφειλών Υπερχρεωμένων Φυσικών Προσώπων, εκδ. 2013 σ. 110). Εξάλλου, το άρθρο 5§1 του Ν 3869/2010, μετά την τροποποίησή του εκ του νόμου 4161/2013, προβλέπει ότι πρέπει να επιδοθεί η αίτηση εντός δεκαπέντε (15) ημερών στους πιστωτές αλλά και στους εγγυητές, ρύθμιση η οποία διατηρήθηκε και με το Ν 4336/2015. Μόνο η επίδοση της αίτησης του άρθρου 4, κατά το άρθρο 5 του Ν 3869/2010, καθιστά έναν πιστωτή ή και τον εγγυητή αυτοδικαίως διάδικο εκ του νόμου στη διαδικασία του Ν 3869/2010 και δεν

χρειάζεται να ασκήσει παρέμβαση για να καταστεί διάδικος (Α.Π. 438/2019 ΝΟΜΟΣ, Ι. Βενιέρης/Θ. Κατσάς, ο.π., παρ. 636, 637, σ. 302 641 σ. 304, παρ. 686, σ. 320). Η επίδοση της αίτησης στον εγγυητή επιβάλλεται για την προστασία του και με σκοπό να κομίσει γνώσεις που δεν έχουν οι πιστωτές, ή ο οφειλέτης, λαμβανομένης υπόψη της διατήρησης της υποχρέωσης του ίδιου έναντι του πιστωτή, κατ' άρθρο 12 Ν 3869/2010. Ο νομίμως κλητευθείς πιστωτής ή εγγυητής καθίσταται μετά την επίδοση διάδικος και αν δεν παρασταθεί μετά την κλήτευση ερημοδικάζεται και δικαιούται να ασκήσει έφεση κατά της απόφασης. Αν ωστόσο δεν καταστεί διάδικος με τον προαναφερόμενο τρόπο, αυτός δεν δεσμεύεται από την εκδοθησόμενη απόφαση και μπορεί να προσβάλλει αυτήν όχι με έφεση αλλά με τριτανακοπή, με σκοπό να ανατρέψει τα σε βάρος του έννομα αποτελέσματα.

Από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως από την εκκαλούσα με αριθμό 5603Θ/25-4-2019 και 5664Θ/8-5-2019 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή 3849/7-3-2018 και 3851/7-3-2018 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών και την υπ' αριθμ. 11858^Ε/25-4-2019 έκθεση Σπυρίδωνα Βόλαρη, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 4-2-2022, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στις πιστώτριες «ALPHA BANK A.E» και «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», (2^η και 3^η των εφεσιβλήτων), καθώς και στον Σπυρίδωνα Κανελλόπουλο ως εγγυητή, στον οποίο είχε κοινοποιηθεί και η αρχική αίτηση, και οι οποίοι άπαντες, είχαν καταστεί διάδικοι ήδη από τον πρώτο βαθμό. Οι ανωτέρω εφεσίβλητοι, δεν παραστάθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην ως άνω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συνεπώς, πρέπει να δικασθούν ερήμην, αλλά η διαδικασία να προχωρήσει, σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρο 524 παρ. 4 εδ. α' Κ.Πολ.Δ). Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί ότι το δικόγραφο της ανωτέρω έφεσης δεν απευθύνθηκε καταρχήν, κατά των λοιπών τραπεζικών εταιρειών και του εγγυητή, που συμμετείχαν ως διάδικοι, κατόπιν κλήτευσής τους και σύμφωνα με το άρθρο 5§1 Ν 3869/2010 στη δίκη ενώπιον του πρωτοβαθμίου

Δικαστηρίου, πλην όμως αυτοί κλητεύθηκαν προκειμένου να παραστούν κατά τη συζήτηση της έφεσης.

Η υπό κρίση έφεση της εκκαλούσας κατά της υπ' αριθμ. 376/23-1-2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας), που δίκασε την από 16-12-2014 και με αριθμό εκθ. καταθ. /2014 αίτησή της εφεσίβλητης, έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, εφόσον από τον φάκελο της δικογραφίας προκύπτει επίδοσης της εκκαλουμένης στις 4-2-2019, η δε έφεση κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών στις 4-3-2019, επομένως δεν έχει παρέλθει η προβλεπόμενη προθεσμία (άρθρο 518 παρ. 1 και 2 Κ.Πολ.Δ.). Εξάλλου, έχει καταβληθεί το προβλεπόμενο στο άρθρο 495 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. παράβολο της έφεσης (βλ. το υπ' αριθμ.

ηλεκτρονικό παράβολο ποσού 75 ευρώ, που μνημονεύει η Γραμματέας του Ειρηνοδικείου Αθηνών, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η έφεση). Είναι, επομένως, παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί κατά την ίδια διαδικασία, για να κριθεί και ως προς την ουσία της.

Η αιτούσα και ήδη εφεσίβλητος, ιστορούσε στην αίτησή της, ότι ως φυσικό πρόσωπο που δεν έχει πτωχευτική ικανότητα, έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής επ' αφορμή των αναλυτικά αναφερόμενων στην αίτησή της ληξιπρόθεσμων οφειλών της προς τις πιστώτριές της. Εξέθετε δε αναλυτικά την κατάσταση της περιουσίας της, τις βιοτικές της ανάγκες αλλά και την κατάσταση των απαιτήσεών των καθ' ων έναντι αυτής, ότι προέβη σε προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού, η οποία απέτυχε, για αυτό και πρότεινε προς τις πιστώτριές της, το περιλαμβανόμενο στην αίτηση σχέδιο διευθέτησης των οφειλών της, ζητούσε δε να ρυθμισθούν τα χρέη της προς αυτές σύμφωνα με το εν λόγω σχέδιο. Με την εκκαλουμένη το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχτηκε την αίτηση, ρύθμισε τα χρέη της αιτούσας με μηνιαίες καταβολές για διάστημα πέντε ετών, ποσού επτακοσίων ευρώ, προς τις καθ' ών για τη σύμμετρη ικανοποίηση των απαιτήσεών τους, από το οποίο ;όρισε να αφαιρεθεί, ό,τι καταβλήθηκε συνολικά σε εκτέλεση της από 27-11-2015 προσωρινής διαταγής του άρθρου 5, διαιρούμενο διά το πλήθος των εξήντα δόσεων του άρθρου 8 παρ. 2., εξείρεσε της εκποίησης την κύρια κατοικία της αιτούσας και επέβαλε σε αυτήν, την υποχρέωση να καταβάλλει μηνιαίως

επί χρονικό διάστημα οκτώ ετών, για τη διάσωσή της το ποσό των 799,31 ευρώ, με αφετηρία πέντε χρόνια μετά τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της απόφασης. Κατά αυτής της απόφασης παραπονείται τώρα η 2^η των καθ' ων η αίτηση και ήδη εκκαλούσα, με την υπό κρίση έφεσή της για τους λόγους που περιέχονται σε αυτή, οι οποίοι συνίστανται σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, ζητεί δε την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη της αίτησης.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 4 παρ.1 του ν. 3869/2010, σαφώς προκύπτει ότι για το ορισμένο της αίτησης ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένου φυσικού προσώπου ο αιτών - οφειλέτης πρέπει να εκθέτει σε αυτή ότι είναι φυσικό πρόσωπο στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, ότι έχει ληξιπρόθεσμα χρέη προς τρίτους τα οποία υπάγονται στις ρυθμίσεις του νόμου, ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του χωρίς δόλο, ότι απέτυχε η προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού με τους πιστωτές του, να εκθέτει επίσης ποιοι είναι οι πιστωτές του με πλήρη στοιχεία και ποιες είναι οι απαιτήσεις τους κατά κεφάλαιο τόκους και έξοδα, να περιγράφει την οικογενειακή του κατάσταση (έγγαμος, άγαμος, διαζευγμένος, αν έχει προστατευόμενα μέλη τα οποία υποχρεούται εκ του νόμου να διατρέφει), τα από οποιαδήποτε πηγή εισοδήματα του ίδιου και της συζύγου του, κατά τον κρίσιμο χρόνο υποβολής της αίτησης, καθόσον το ύψος αυτών μπορεί να μεταβληθεί είτε κατά το χρόνο συζήτησης αυτής, οπότε η ρύθμιση θα γίνει με βάση τα εισοδήματα που θα προκύψουν από τις αποδείξεις, είτε μετά την έκδοση απόφασης, οπότε αν ο αιτών οφειλέτης δεν δηλώσει τη μεταβολή αυτή, όπως υποχρεούται, κινδυνεύει να εκπέσει της ρύθμισης, εφόσον αποδειχθεί βάσιμη τυχούσα αίτηση έκπτωσης εκ μέρους οποιασδήποτε των μετεχουσών στη δίκη πιστωτριών, τα περιουσιακά του στοιχεία (κρίσιμα εφόσον του αποφέρουν εισοδήματα αλλά, και, σε αρνητική περίπτωση, για τη διερεύνηση δυνατότητας εκποίησης τους), μη υποχρεούμενος περαιτέρω να περιγράψει τα περιουσιακά στοιχεία της συζύγου του, τα οποία αποτελούν ξένη περιουσία και δεν είναι υπέγγυα στους πιστωτές του. Τέλος, θα πρέπει να περιλάβει στην αίτηση του σαφές και ορισμένο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, περιέχον ρυθμίσεις για όλους τους πιστωτές και τις απαιτήσεις τους, αίτημα δικαστικής ρύθμισης των οφειλών του, επί

αποτυχίας δικαστικού συμβιβασμού και διάσωσης (εξαίρεσης από την εκποίηση) της κύριας κατοικίας του. Πλέον των ανωτέρω ουδέν έτερο στοιχείο απαιτείται για την πληρότητα της αίτησης και ιδίως δεν απαιτείται η αναφορά των εισοδημάτων του αιτούντος οφειλέτη κατά το χρόνο ανάληψης των εισαγόμενων προς ρύθμιση χρεών του, τα οποία άλλωστε έκαστος οφειλέτης καθιστά γνωστά στους πιστωτές του, προσκομίζοντας δημόσια έγγραφα προς απόδειξη τους, κατά το χρόνο σύναψης των σχετικών δανειακών συμβάσεων, οπότε είναι προαπαιτούμενος ο έλεγχος της πιστοληπτικής του ικανότητας, ιδίως εφόσον κατά κύριο λόγο οι εν λόγω πιστωτές είναι χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, δεν απαιτείται η αναφορά των βιοτικών αναγκών του οφειλέτη (ιδίως στην περίπτωση που δεν συντρέχουν λόγοι αυξημένων εξόδων διαβίωσης εξαιτίας ασθενειών και εξαιτίας αυτών ιατρικών δαπανών που δεν καλύπτονται από ασφαλιστικούς οργανισμούς) αφού από την περιγραφή της οικογενειακής του κατάστασης δύναται να εκτιμηθεί το ύψος αυτών. Περαιτέρω, δεν απαιτείται η παράθεση περιστατικών εξαιτίας των οποίων ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, καθόσον αρκεί η αναφορά ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής χωρίς δόλο. Η συνδρομή η μη των ως άνω (μόνιμης αδυναμίας και έλλειψη δόλου) είναι ζήτημα απόδειξης, του μεν οφειλέτη φέροντος το σχετικό βάρος, οσάκις παραστεί ανάγκη προς τούτο, ήτοι, επί σχετικής αμφισβήτησης από οποιονδήποτε, μετέχοντα στη διαδικασία της ρύθμισης, πιστωτή, να αποδείξει ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο η σχέση της ρευστότητας του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, είναι αρνητική, με την έννοια ότι η ρευστότητα του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον κύριο όγκο των οφειλών του (βλ. αναλυτικά Κλ. Ρούσσοσ, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα - Δομή και λειτουργίας Ν. 3869/2010 Νομική Βιβλιοθήκη υπό Π 2 β' περί της απαιτούμενης σχέσεως οφειλών και ρευστότητας). Ο οφειλέτης, επομένως, για να υπαχθεί στις ευεργετικές διατάξεις του Ν. 3869/2010 θα πρέπει να αποδείξει ότι βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής βρίσκεται ο οφειλέτης του οποίου τα χρέη έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμα, αδυνατεί να τα ικανοποιήσει και δεν υφίσταται πιθανότητα βελτίωσης της οικονομικής του κατάστασης στο βραχυπρόθεσμο και μεσοπρόθεσμο μέλλον ούτως ώστε να καταστεί

Λ

και πάλι σύντομα αξιόχρεος. Ο νόμος 3869/2010 αναφέρει ως προϋπόθεση για τη ρύθμιση των οφειλών να υφίσταται και γενική αδυναμία πληρωμής, όπως ακριβώς προβλέπεται και στο Δίκαιο της Πτώχευσης (άρθρο 3 παρ. 1 ΠτωχΚ) σύμφωνα με το οποίο «σε πτώχευση κηρύσσεται ο οφειλέτης που αδυνατεί να εκπληρώνει τις ληξιπρόθεσμες χρηματικές υποχρεώσεις του κατά τρόπο γενικό και μόνιμο (παύση πληρωμών)». Το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 κάνει λόγο για φυσικά πρόσωπα τα οποία «έχουν περιέλθει» σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών. Από τη διατύπωση αυτή συμπεραίνεται ότι για να ενταχθεί στη ρύθμιση του νόμου, ο οφειλέτης θα πρέπει να έχει περιέλθει σε αυτήν την κατάσταση της μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμών ήδη κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης στο Δικαστήριο και όχι να προβλέπεται ότι θα περιέλθει σε αδυναμία πληρωμών σε διάστημα μεταγενέστερο της κατάθεσης. Η δε μόνιμη αδυναμία πληρωμής του οφειλέτη, πρέπει να υπάρχει κατά το χρονικό σημείο της κατάθεσης της αίτησης και η κατάσταση αυτή να διατηρείται μέχρι και τη συζήτηση στο ακροατήριο, μπορεί δε να οφείλεται σε διάφορα αίτια. Η αδυναμία πληρωμής, κατά κανόνα, είναι πραγματικό ζήτημα, το οποίο δύναται να κριθεί από τη συνολική κατάσταση του οφειλέτη, από τη συνολική συμπεριφορά των πιστωτών του στο κρίσιμο χρονικό σημείο και την αναμενόμενη εξέλιξη στο μέλλον (Α.Π. 1208/2017 ΝΟΜΟΣ). Τέλος η μη πληρωμή των χρεών για να είναι νομικά σημαντική πρέπει να είναι μόνιμη και να μην οφείλεται σε παροδικά αίτια ή μεταβατικές καταστάσεις. Μόνιμη αδυναμία δεν υπάρχει ακόμη, αν ο οφειλέτης πρέπει μεν προσωρινώς να αναστείλει τις πληρωμές του, αλλά επιτρέπεται να αναμένει ότι μετά την παρέλευση ολίγων ημερών θα δύναται να ικανοποιήσει τους πιστωτές του, ως αδυναμία δε πληρωμής νοείται η έλλειψη ρευστότητας, δηλαδή έλλειψη χρημάτων που απαιτούνται για να μπορεί ο οφειλέτης να ανταποκριθεί στα ληξιπρόθεσμα χρέη του, έστω κι αν έχει ακίνητη ή άλλη περιουσία, η οποία όμως δεν μπορεί να ρευστοποιηθεί αμέσως.

Περαιτέρω ο Ν.3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταισίματος, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή

αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ όμως δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή και στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27§1 ΠΚ, που ορίζει ότι «με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης επίσης όποιος γνωρίζει ότι με την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξης του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξης του και το «αποδέχεται». Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της §1 εδ.α' του άρθρου 1 του ν.3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο ανάληψης της οφειλής όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της §1 του άρθρου 1 του ν.3869/2010, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην, όμως, είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους είτε από δική του

υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Συνεπώς, η εξαιτίας του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανιστεί μετά την ανάληψη του χρέους αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει και όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και όμως αποδέχεται το αποτέλεσμα αυτό. Τέτοια δόλια περιέλευση σε αδυναμία πληρωμών μπορεί να προκύπτει μεταξύ άλλων περιπτώσεων και όταν ο οφειλέτης προβαίνει σε απερίσκεπτη απώλεια ή και κατασπατάληση εισοδήματος ή περιουσιακών στοιχείων. Με τον ίδιο τρόπο πρέπει να χαρακτηριστούν ενέργειες του οφειλέτη που εν γνώσει του χειροτερεύουν την οικονομική του θέση και δεν συνάδουν με την περιουσία του, το εισόδημά του και την γενικότερη θέση του. Επίσης, τέτοια κατάσταση δημιουργείται και όταν ο οφειλέτης εξοφλεί χρέη τρίτων ή επιβαρύνει την περιουσία του προς όφελος τρίτων (Α.Π. 286/2017 αδημ). Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεσή του και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη, από την πλευρά των τελευταίων, να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, πράγμα το οποίο, άλλωστε, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Τέλος, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της §1 του

πιο πάνω άρθρου 1 του ν.3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (άρθρο 262§1ΚΠολΔ) και να τον αποδείξει (ΑΠ 65/2017 ΝΟΜΟΣ).

Με τον πρώτο λόγο έφεσης, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η αιτούσα με το ύψος του δανεισμού της σε συνδυασμό με το ικανοποιητικό επίπεδο των οικογενειακών εισοδημάτων της, θα μπορούσε να εξοφλήσει πλήρως το χρέος της. Δεν αποδείχθηκε δηλαδή η μονιμότητα της αδυναμίας της, αντίθετα αποδείχθηκε ότι κατά την οκταετία 2010 μέχρι και 2018, οι μισθοί τόσο της ίδιας όσο και του συζύγου της ήταν παγωμένοι άρα ούτε μεγαλύτεροι ούτε μικρότεροι από το 2011, οπότε εξυπηρετούσε πλήρως τις υποχρεώσεις της, κατά συνέπεια δεν έχει αλλάξει κάτι σε σχέση με τη δυνατότητα αποπληρωμής των οφειλών της και η κρίση για περιέλευση σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών, είναι εσφαλμένη και αβάσιμη.

Από την επανεκτίμηση της ανωμοτί κατάθεση της αιτούσας, που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και η οποία (κατάθεση) περιέχεται στα πρακτικά της εκκαλουμένης και όλων των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα – εφεσίβλητη είναι σήμερα 49 ετών (κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης ήταν 41 ετών), είναι δε παντρεμένη από το έτος 2000 με τον [] και από το γάμο τους έχουν αποκτήσει δυο τέκνα, τον [] και τον [] που γεννήθηκαν τα έτη 2004 και 2006 αντίστοιχα (ανήλικα). Η αιτούσα είναι εκπαιδευτικός – δασκάλα, ενώ ο σύζυγός της είναι στρατιωτικός. Το οικογενειακό τους εισόδημα ανερχόταν: το 2005 στο ποσό των 31.404,09 ευρώ, το έτος 2006 στο ποσό των 32.994,81 ευρώ, το έτος 2007 στο ποσό των 34.589,35 ευρώ, το έτος 2008 στο ποσό των 36.500,79 ευρώ, το έτος 2009 στο ποσό των 38.187,51 ευρώ, το έτος 2010 στο ποσό των 36.236,09 ευρώ, το έτος 2011 στο ποσό των 32.576,94 ευρώ, το έτος 2012 στο ποσό των 29.476,34 ευρώ, το έτος 2013 στο ποσό των 27.670,77 ευρώ, το έτος 2014 στο ποσό των 28.487,70

ευρώ, το έτος 2015 στο ποσό των 29.280,91 ευρώ, το έτος 2016 στο ποσό των 29.210,41 ευρώ και το έτος 2017 στο ποσό των 29.746,27 ευρώ. Η αιτούσα - εφεσίβλητη, είχε λάβει τραπεζικά προϊόντα για τα οποία κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης, όφειλε: 1) Στην «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ», από την υπ' αριθμ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το ποσό των 28.816,51 ευρώ, 2) στην «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ΕΡΓΑΣΙΑΣ» α) από την υπ' αριθμ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, το ποσό των 85.594,73 ευρώ, β) από την υπ' αριθμ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, το ποσό των 44.799,12 ευρώ, γ) από την υπ' αριθμ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, το ποσό των 65.126,29 ευρώ, δ) από την υπ' αριθμ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, το ποσό των 24.800,15 ευρώ, ε) από την υπ' αριθμ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το ποσό των 14.505,22 ευρώ και 3) στην «ALPHA BANK», από την υπ' αριθμ. σύμβαση πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 1.104,23 ευρώ. Ήτοι οι συνολικές οφειλές της, ανέρχονταν σε 264.746,25 ευρώ. Όπως προκύπτει οι καταβολές που απαιτούντο μηνιαίως για την εξυπηρέτηση των ανωτέρω υποχρεώσεων ανέρχονταν στα κάτωθι ποσά: Για τα έτη 2005 και 2006 σε 850 ευρώ, για το 2007 σε 1350 ευρώ, για το 2008 σε 1470 ευρώ και από το 2009 έως και το 2017 σε 1600 ευρώ. Για το λόγο αυτό, η αιτούσα πρόεβη σε διακανονισμούς το 2011 με τελικό αποτέλεσμα οι μηνιαίες δόσεις να μειωθούν έκτοτε στο ποσό των 1200 ευρώ για το 2011 και πλέον τα επόμενα έτη στο ποσό των 800 ευρώ. Με δεδομένο όμως ότι οι μισθοί αμφοτέρων των συζύγων, εμφάνισαν σταθερότητα και ανέρχονταν συνολικά από το 2012 και μετά στο ποσό των 2.400 ευρώ περίπου, σε συνδυασμό με το αποδεδειγμένα όλο και αυξανόμενο κόστος ζωής την δεκαετία που διανύουμε και το ότι τα τέκνα μεγαλώνοντας έχουν μεγαλύτερες ανάγκες, κυρίως εκπαίδευσης, η οικογένεια πλέον δεν μπορούσε να είναι απολύτως συνεπής στο σύνολο των υποχρεώσεών της. Ο σύζυγος της αιτούσας σήμερα λαμβάνει καθαρά 1451,12 ευρώ, η δε αιτούσα – εφεσίβλητη λαμβάνει πλέον μόνο 1097 ευρώ (βλ. τα μηνιαία εκκαθαριστικά 2021). Περαιτέρω όμως αποδείχθηκε ότι, η αιτούσα – εφεσίβλητη, αρχικά κατά το χρόνο λήψης των ανωτέρω τραπεζικών προϊόντων, είχε υπέρτερα εισοδήματα (μαζί με το σύζυγό της είχαν επιπλέον περί τα 700-800 ευρώ), και

πράγματι για πολλά έτη ήταν συνεπής, εν συνεχεία δε, προσπάθησε να έρθει σε διακανονισμό, πλην όμως το όλο και αυξανόμενο κόστος ζωής και η μείωση των αποδοχών τους, σε συνδυασμό με τις επιπλέον ανάγκες που προέκυψαν για τα τέκνα της, την οδήγησε σε αδυναμία να μπορεί να εξοφλεί το σύνολο των υποχρεώσεών της. Οι μηνιαίες δε οφειλές στο σύνολό τους, δεν μπορούσαν να καλυφθούν αποκλειστικά από τα χρήματα που ελάμβανε από την εργασία της, συνεπικουρούμενη στο μεγαλύτερο μέρος αυτών από το σύζυγό της, σε συνδυασμό δε με το γεγονός ότι ο μισθός της έβαινε σταδιακά μειούμενος, υποχρεώθηκε να καταθέσει την υπό κρίση αίτηση. Από τα στοιχεία που αναφέρθηκαν προκύπτει σαφώς ότι στο πρόσωπό της συντρέχει το στοιχείο της μόνιμης αδυναμίας ικανοποίησης των ληθιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της, παρά τα όσα αντίθετα ισχυρίζεται η εκκαλούσα με τον σχετικό λόγο έφεσης. Τα στοιχεία δε της μόνιμης αδυναμίας, ορθώς εκτιμήθηκαν και κρίθηκαν και από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο. Κατά συνέπεια ο σχετικός λόγος έφεσης θα πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του, καθώς αποδείχθηκε ότι συντρέχει στο πρόσωπό της τόσο το απαραίτητο στοιχείο της γενικότητας της παύσης των πληρωμών αλλά και η μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμής.

Με τον δεύτερο λόγο έφεσης, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η εκκαλουμένη, θα έπρεπε να απορρίψει την ένδικη αίτηση λόγω συνδρομής του στοιχείου του δόλου στο πρόσωπο της αιτούσας. Και αυτό διότι η αιτούσα προέβη στη λήψη των δανείων, με οικογενειακό μηνιαίο εισόδημα 2850 ευρώ περίπου, ανέλαβε δε υποχρεώσεις που ανήλθαν σε 1600 ευρώ μηνιαίως και γνώριζε ότι με τον τρόπο αυτό, θα έμενε προς κάλυψη όλων των λοιπών οικογενειακών αναγκών μόνο 1250 ευρώ, ποσό ιδιαίτερα χαμηλό και χωρίς κάποια προοπτική αύξησης

Με βάση όσα ήδη αναφέρθηκαν ανωτέρω, αποδείχθηκε καταρχάς ότι κατά το χρόνο χορήγησης των επίδικων δανείων από τις προαναφερόμενες πιστώτριες της αιτούσας, το μηνιαίο εισόδημα αυτής, μαζί με το εισόδημα του συζύγου, επαρκούσε τόσο για την κάλυψη των βασικών βιοτικών τους αναγκών αλλά και για την αποπληρωμή της συνολικής μηνιαίας δόσης των δανείων. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι τα εισοδήματα αμοτερών, έχουν υποστεί σημαντική μείωση (τα τελευταία έτη εμφανίζουν

μία σταθερότητα), η οποία οφείλεται τόσο στις περικοπές ένεκα της οικονομικής κρίσης από το 2010 και εντεύθεν, όσο και στην διακοπή της καταβολής δώρων και επιδομάτων (αμφότεροι μισθοδοτούνται από το Δημόσιο). Εξ αυτών των λόγων, μειώθηκαν τα εισοδήματα αμφοτέρων των συζύγων, ενώ παράλληλα επήλθε και αύξηση των βιοτικών τους αναγκών λόγω των αναγκών εκπαίδευσης και υγείας των τέκνων τους αλλά και λόγω της γενικότερης αύξησης του κόστους ζωής, παρόλο δε που η αιτούσα, προέβη σε διακανονισμούς, εντούτοις πλέον δεν μπορούσε να καλύψει το σύνολο των μηνιαίων υποχρεώσεών της, οι οποίες ανέρχονταν στο ποσό των οκτακόσιων (800) ευρώ περίπου, καθόσον η σχέση ρευστότητας προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές της, αφού ληφθούν υπόψη και οι δαπάνες για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών, είναι αρνητική, υπό την έννοια ότι η ρευστότητα (συνυπολογιζόμενων και των εισοδημάτων του συζύγου) δεν της επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών της και στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών της οικογένειας. Για τον υπολογισμό του ανωτέρω ποσού συνεκτιμάται ιδιαίτερα το γεγονός ότι οι οφειλέτες, οι οποίοι ζητούν να υπαχθούν στις ευεργετικές ρυθμίσεις του νόμου, πρέπει από την πλευρά τους να μειώσουν στο ελάχιστο τις δαπάνες τους μόνο στις απολύτως απαραίτητες και αναγκαίες για το προβλεπόμενο από το νόμο χρονικό διάστημα της ρύθμισης. Η δε αρνητική αυτή σχέση μεταξύ της ρευστότητας και των οφειλών της δεν δύναται να μεταβληθεί στο εγγύς μέλλον και η αδυναμία αποπληρωμής των οφειλών της κρίνεται ότι είναι μόνιμη και σταθερή, αφού δεν αναμένεται σημαντική αύξηση των εισοδημάτων της οι δε μηνιαίες ανάγκες δεν προβλέπεται να περιοριστούν ενώ παράλληλα και οι δανειακές της υποχρεώσεις θα αυξάνονται συνεχώς λόγω της επιβάρυνσης των πιστωτικών συμβάσεων με τόκους υπερημερίας. Με βάση δε τα προαναφερόμενα, δεν προκύπτει ότι η αιτούσα, περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής από υπαιτιότητά της αυτό δε συνάγεται επιπλέον, από το ότι έλαβε κατεξοχήν στεγαστικά δάνεια προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες στέγασης της οικογένειάς της, γεγονός που δεν συνιστά υπέρμετρο δανεισμό, αφού μάλιστα δεν ανέλαβε κατά το χρόνο εκείνο υπέρογκες για το μέγεθος των εισοδημάτων της (μαζί με τα χρήματα του συζύγου) δανειακές υποχρεώσεις, λαμβανομένου υπόψη περαιτέρω ότι προφανώς σαν οικογένεια, απέβλεπαν στα σταθερά εισοδήματα αμφοτέρων. Με βάση,

επομένως, τα ανωτέρω τα όσα ισχυρίζεται η εκκαλούσα, ότι δηλαδή η αιτούσα με δόλο περιήλθε σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της, κρίνονται απορριπτά.

Κατά συνέπεια το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του, κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και τα όσα αντίθετα ισχυρίζεται η εκκαλούσα με τον σχετικό λόγο έφεσης, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης, η έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως ουσία αβάσιμη και να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου της έφεσης στο δημόσιο ταμείο. Δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 6 εδ. β' του άρθρου 8 ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη (άρθρο 14 ν.3869/2010' βλ. Αθ. Κρητικό, ό.π., παρ. 15.Π.1 αριθ. 3, σελ. 265).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην των 2^{ης}, 3^{ης} και 4^{ου} των εφεσιβλήτων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση κατά το τυπικό της μέρος.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν στην ουσία της.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, την 15^η Ιουνίου 2022, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παριστάμενων διαδίκων.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

